

— Оно има, ама сака да се намери. Я вчера изкарах един във валого.

— Къде, къде? — отвори широко очи Шутия.

— У валого, нали знаеш горе над дупките.

— Хайде де, че аз там три пъти ходих. Не вярвам да има заяк. Ти се шегуваш.

— Какъв интерес имам да се шегувам. Я заяко и за животно го не смятам.

— Море хубаво животно е то, сладко месо има, но ги няма, изтребиха се. За ляк вече не се намира. Аз съм ловец, а тая година заяк не съм ял, па и не съм виждал.

— Има, има, — каза съчувствено нане Стоичко. И децата бяха изкарвали оня ден у дренако. Оно има, нали ти думам, ама сака да се намери.

Шутия взе да става неспокоен, разсеян, па току се откачи от ритлата и бързо си отиде в къщи.

— Голям зайчар е, — каза нане Стоичко на съпругата си и се усмихна.

Шутия се облече бързо и отиде на дюкяна. Той държеше малка бакалничка в съседната улица. Момчето беше отворило, почистило и се разправяше с някаква мущерийка.

Шутия надникна в дюкяна.

— Ти стой тука, аз имам работа из града, — каза той на момчето и изчезна.